

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Faust

Citation: Hjortø, Knud: "Faust", i Hjortø, Knud: *Faust*, 1921, s. 80. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_11-shoot-idm139906164161056/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Faust

EN uge senere kørte Henrik hjem til sin gård med en ven siddende i agestolen ved siden af sig. Vennen hed Petreus. Henrik havde opdaget ham ved en stor sammenkomst, som bekendte havde budt ham med til; mange havde talt med denne mand, smilende, men aldrig ret længe; de fleste smilede også, når de gik; de traf en anden, som de vekslede et par ord med, smilende; det måtte være en kendt men nu overset mand. Henrik gjorde bekendtskab med ham, og de talte længe sammen. Petreus var halvgammel og grå; han var mager og dirrende, livlig og efter kort bekendtskab snaksom. Petreus havde været mange ting; han var begyndt som student med lidt journalistik ved siden af, og til sidst havde avisen taget ham helt. Siden var han blevet redaktør af et tidsskrift, havde søgt at skaffe sig autoritet ved hårde domme og havde opnået at gøre sig frygtet. Derefter dramatiker med et par store held, forgrundsfigur og dagens mand, til sidst teaterdirektør med nye ideer og anset navn. Sådan gik ti år, men en sæsons nederlag slog ham; han havde i overmod været hård mod andre, han fik lov til at falde, og han var nu en mand, som alle kendte, men som var ved at blive glemmt; folk kunde overkomme at huske ham i fem minutter, saa blev de trætte. Det var hans historie, han havde levet op og ned i sigsag, men den sidste nedstreg var lang; vilde den brække om i en spids vinkel og

føre ham opad? Han var ingen jurist, der trækker en lang vandret linje til at leve efter, og som en dag skal knække af i en ret vinkel nedefter, men så er det også forbi, og da gør det ikke noget. Henrik forstod hvordan det så ud i den sjæl, der boede i ham, han var et instrument til at spille på, han syntes at være et orgel med mange registre, med fine høje piber og med alendybe piber.

De to mænd blev venner og sæe du til hinanden; Petreus gik med tak ind på tilbudet om en tur på landet, og nu var de på vej til Henriks gård.

Nu er du hjemme, sæe Henrik og viste forud med piskan.

Din gård ser noget skummel ud.

Ja, den er lidt i forfald; jeg holder den ikke fint, men nærmest svarende til det liv, vi lever her, men hvis den en gang brænder, så skal jeg bygge en anden, der skal se ud som en søndagspræken om det andet liv, og folk skal komme og holde gudstjeneste med at se på den og ikke behøve at gå hen og høre nogen anden præken.

Skal vi så ikke hellere brænde den af i nat? Jeg trænger til at høre en god præken om det andet liv.

Se så, nu er vi hjemme, og vi må ikke snakke om løse ting; min husbestyrerinde er et alvorligt menneske.

Men ingen kom ud og tog imod dem; der var heller ikke nogen i stuerne. Men Henrik syntes at ha forudset det; han pakkede op af magasinet i vognen og dækkede bord med det. Maden var kold, men Petreus roste den; de varmede sig ved at drikke vin til.

Bag efter gik de en tur over markerne; de var ikke store, det meste var solgt fra. Da de kom forbi et vandhul, sæe

Petreus: